

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 11ης Ιουνίου 1996

Υπόθεση T-118/95

Miguel Anacoreta Correia
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Διαδικασία προσλήψεως - Θέση βαθμού A 1»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα ..... II - 835

Αντικείμενο: Προσφυγή έχουσα ως αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση του βοηθού γενικού διευθυντή στη γενική διεύθυνση εξωτερικών πολιτικών σχέσεων και, αφετέρου, την ακύρωση του διορισμού στη θέση αυτή του Β.

Αποτέλεσμα: Απόρριψη.

Επιτομή της αποφάσεως

Ο προσφεύγων, υπάλληλος της Επιτροπής βαθμού A 2, είναι τοποθετημένος στη Γενική Διεύθυνση εξωτερικών πολιτικών σχέσεων (ΓΔ Ι), όπου ασκεί τα καθήκοντα του διευθυντή για τη Λατινική Αμερική.

Με την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/1/94 της 6ης Ιανουαρίου 1994 η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή της Επιτροπής (ΑΔΑ) κίνησε τη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΥΚ) προς πλήρωση της θέσεως βαθμού Α 1 του βοηθού γενικού διευθυντή στη Γενική Διεύθυνση εξωτερικών πολιτικών σχέσεων (ΓΔ ΙΑ).

Ο προσφεύγων είναι ο μόνος υπάλληλος που υπέβαλε την υποψηφιότητά του στην επίδικη θέση εντός της προθεσμίας που έτασε η ανακοίνωση κενής θέσεως.

Στις 27 Απριλίου 1994 η ΑΔΑ αποφάσισε να χρησιμοποιήσει τη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Δεν δημοσιεύθηκε καμία ανακοίνωση σχετικά με την κίνηση της διαδικασίας αυτής.

Την ίδια ημερομηνία ο Β., διπλωμάτης πορτογαλικής ιθαγενείας, υπέβαλε την υποψηφιότητά του για την επίδικη θέση.

Στις 15 Ιουνίου 1994 η ΑΔΑ αποφάσισε να δεχθεί την υποψηφιότητα του Β., στις δε 20 Ιουλίου 1994 τον διόρισε μόνιμο υπάλληλο στο βαθμό Α 1.

Με έγγραφο της 24ης Ιουνίου 1994 η ΑΔΑ πληροφόρησε τον προσφεύγοντα για την απόρριψη της υποψηφιότητάς του.

Στις 14 Σεπτεμβρίου 1994 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά, αφενός, της αποφάσεως αυτής και, αφετέρου, της αποφάσεως της ΑΔΑ να διορίσει τον Β. στην εν λόγω θέση. Η ένσταση απορρίφθηκε με απόφαση της ΑΔΑ της 30ής Ιανουαρίου 1995.

Πριν από τη δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως δημοσιεύθηκε σε πορτογαλική εφημερίδα της 10ης Δεκεμβρίου 1993 άρθρο αναφέρον ότι η επίδικη θέση προοριζόταν για Πορτογάλο, ότι ο αρμόδιος Πορτογάλος υπουργός είχε υποδείξει τον Β. ως τον καλύτερο υποψήφιο και ότι το αρμόδιο μέλος της Επιτροπής είχε εγκρίνει την επιλογή αυτή, μετά από μακρά συνομιλία μαζί του.

Μία άλλη πορτογαλική εφημερίδα της 15ης Ιανουαρίου 1994 έκανε λόγο για τον μέλλοντα διορισμό του Β. στην επίδικη θέση.

Επί του πρώτου λόγου, που στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας

Η έννοια της καταχρήσεως εξουσίας έχει καθορισμένο περιεχόμενο και αναφέρεται στο γεγονός ότι μια διοικητική αρχή έχει κάνει χρήση των εξουσιών της για σκοπό διάφορο εκείνου για τον οποίο της έχουν απονεμηθεί. Μια απόφαση έχει ληφθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον όταν, βάσει αντικειμενικών, κρισίων και συγκλινουσών ενδείξεων, προκύπτει ότι έχει ληφθεί προς επίτευξη σκοπών άλλων από αυτούς που επικαλείται (σκέψη 25).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 2 Φεβρουαρίου 1995, T-106/92, Frederiksen κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-99, σκέψη 47· ΠΠΚ, 19 Οκτωβρίου 1995, T-562/93, Obst κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-737, σκέψη 62

Οι πληροφορίες που περιλαμβάνονται στα δημοσιεύματα του τύπου δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αντικειμενικές, κρίσιμες και συγκλίνουσες ενδείξεις περί του ότι, πριν από την κίνηση της διαδικασίας προσλήψεως, η ΑΔΑ είχε ήδη προβεί σε επιλογή των υποψηφίων ή είχε ήδη λάβει την απόφασή της να διορίσει τον Β. στην επίδικη απόφαση (σκέψη 30).

Ειδικότερα, ενδέχεται οι συζητήσεις μεταξύ του αρμοδίου μέλους της Επιτροπής και των ενδεχόμενων υποψηφίων για την επίδικη θέση να αποτελούσαν βολιδοσκόπηση. Επιπλέον, τίποτα δεν εμποδίζει τον αμέσως ενδιαφερόμενο προϊστάμενο να έχει συνομιλία με άτομο που μπορεί να εκδηλώσει το ενδιαφέρον του, όταν δοθεί η ευκαιρία, για μια κενή θέση, υπό την προϋπόθεση ότι μετά τη συνομιλία αυτή δεν έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις έναντι του εν λόγω ατόμου, τούτο δε ισχύει ακόμα περισσότερο προκειμένου για πλήρωση θέσεων βαθμού Α 1 και Α 2 (σκέψη 31).

Το συμπέρασμα το οποίο οι συντάκτες των δημοσιευμάτων του τύπου συνάγουν από τις συνομιλίες τις οποίες είχε το αρμόδιο μέλος της Επιτροπής, πριν από τη δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως, με διάφορα άτομα που ενδέχεται να είναι υποψήφιοι για την επίδικη θέση, κατά το οποίο ο Β. «διορίστηκε» στην επίδικη θέση και επρόκειτο να την «καταλάβει», είναι επομένως πρόωρο (σκέψη 32).

Επιπλέον, η ΑΔΑ μπορεί να κινήσει απευθείας τη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, του ΚΥΚ προς πλήρωση κενής θέσεως αφού επιμηύσει τη δυνατότητα πληρώσεως της θέσεως αυτής με κάποια από τις διαδικασίες που απαριθμούνται στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού, εφόσον θεωρεί ότι καμία από αυτές δεν πρόκειται να καταλήξει στο διορισμό του ατόμου το οποίο έχει τα περισσότερα προσόντα όσον αφορά την ικανότητα, την απόδοση και την ακεραιότητα. Εν προκειμένω, η ίδια η κίνηση της διαδικασίας την οποία προβλέπει αυτή η τελευταία διάταξη αποτελεί ένδειξη ότι η απόφαση περί διορισμού του Β. στην επίδικη θέση δεν είχε ακόμη ληφθεί όταν δημοσιεύθηκαν τα σχετικά άρθρα στον τύπο (σκέψη 34).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 23 Φεβρουαρίου 1994, Τ-18/92 και Τ-68/92, Κούσιος κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. ΙΙ-171, σκέψη 98· ΠΕΚ, 22 Μαρτίου 1995, Τ-586/93, Κοτζώνης κατά ΟΚΕ, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. ΙΙ-203, σκέψη 94

Επιπλέον, καμία διάταξη του ΚΥΚ δεν παρέχει δικαίωμα σε υποψήφιο, στο πλαίσιο διαδικασίας προσλήψεως, να έχει συνομιλία με τον ενδεχομένως μέλλοντα προϊστάμενό του ούτε θεσπίζει την υποχρέωση αυτεπάγγελτης προσκλήσεως του ενδιαφερομένου για μια τέτοια συνομιλία (σκέψη 36).

Ακόμη, δεν αποτελεί απόδειξη αλλ' ούτε και αντικειμενική και κρίσιμη ένδειξη ότι επελέγη ο Β. ή ότι ελήφθη απόφαση περί διορισμού του στην επίδικη θέση πριν από την κίνηση της διαδικασίας προσλήψεως η εκ μέρους του Β. υποβολή της υποψηφιότητάς του την ίδια ημέρα της κινήσεως της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2. Πράγματι, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι, κατόπιν της συνομιλίας με το αρμόδιο μέλος της Επιτροπής, ο Β. παρακολούθησε από κοντά τη διαδικασία προσλήψεως και ότι πληροφορήθηκε εγκαίρως την κίνηση της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2, έτσι ώστε να υποβάλει την υποψηφιότητά του την ημερομηνία αυτή (σκέψη 37).

Επί του δευτέρου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση των άρθρων 7 και 27 του ΚΥΚ

Η διοικητική ένσταση δεν έκανε μνεία ούτε παραβάσεως των άρθρων 7 και 27 του ΚΥΚ ούτε παραβιάσεως της αρχής περί απαγορεύσεως των διακρίσεων. Ακόμη, δεν περιλαμβάνει στοιχεία από τα οποία η καθής θα μπορούσε να συμπεράνει, έστω και καταβάλλοντας προσπάθεια να ερμηνεύσει με ευρύ πνεύμα την ένσταση, ότι ο προσφεύγων ήθελε να επικαλεστεί παράβαση των άρθρων 7 και 27 του ΚΥΚ ή παράβαση της αρχής περί απαγορεύσεως των διακρίσεων (σκέψη 44).

Παραπομπή: ΠΠ:Κ, 29 Μαρτίου 1990, Τ-57/89, Αλεξανδράκης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. ΙΙ-143, σκέψη 9

Υπό τις συνθήκες αυτές η προβολή του ως άνω λόγου είναι απαράδεκτη (σκέψη 45).

Επί του τρίτου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 29 του ΚΥΚ

Όταν ένας μόνον υποψήφιος παρουσιάζεται μετά την κίνηση διαδικασίας βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', του ΚΥΚ, η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να προβαίνει προηγουμένως σε εξέταση των προσόντων του ενδιαφερομένου. Πράγματι, η εν λόγω διάταξη του ΚΥΚ δεν αναγνωρίζει υπέρ των υπαλλήλων που μπορούν να προαχθούν σχετικό δικαίωμα. Αντιθέτως, η ΑΔΑ μπορεί να κινεί απευθείας τη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, για να έχει στη διάθεσή της ακόμη μία ή περισσότερες υποψηφιότητες, έτσι ώστε να είναι πράγματι σε θέση να επιλέξει το ικανότερο για την προς πλήρωση θέση άτομο και να προβεί πραγματικά σε συγκριτική εξέταση των προσόντων (σκέψεις 54 και 55).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 25 Νοεμβρίου 1976, 123/75, Küster κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή (μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις) 1976, σ. 1701, σκέψεις 10 και 17.

Επιπλέον, έστω και αν η ανακοίνωση κενής θέσεως ήταν αναμφισβήτητα συνοπτική, αυτή καθαυτή η εν λόγω περίπτωση δεν εμπόδισε τον προσφεύγοντα να υποβάλει δεόντως την υποψηφιότητά του, καθόσον μάλιστα ο ίδιος, μόνιμος υπάλληλος της Επιτροπής από το 1987 και υπηρετών, από τον Ιανουάριο του 1992, σε υψηλόβαθμη θέση στην ίδια τη ΓΔ Ι, δεν μπορούσε να αγνοεί τη φύση της επίδικης θέσεως και τις γενικές προϋποθέσεις που απαιτούντο για την πλήρωσή της (σκέψη 58).

Επί του τετάρτου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση της υποχρεώσεως διενέργειας συγκριτικής εξέτασεως των υποψηφιοτήτων

Τόσο στην απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεως του προσφεύγοντος όσο και στα υπομνήματα αντικρούσεως και ανταπαντήσεως εκτίθενται σαφώς οι λόγοι για τους οποίους η ΑΔΑ αποφάσισε να δεχθεί την υποψηφιότητα του Β. στην επίδικη

θέση. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν υπάρχει λόγος αμφιβολίας περί του ότι η ΑΔΑ προέβη πράγματι σε συγκριτική εξέταση των υποψηφιοτήτων (σκέψη 65).

Εξάλλου, η ανακοίνωση κενής θέσεως, έστω και συνοπτικώς διατυπωμένη, παρείχε τη δυνατότητα σε όλους τους υποψηφίους να υποβάλουν την υποψηφιότητά τους γνωρίζοντας τις συνθήκες της υποθέσεως, η δε ΑΔΑ δεν ήταν υποχρεωμένη να καλέσει τον προσφεύγοντα σε σχετική συνομιλία για να μπορεί αυτός να υποβάλει την υποψηφιότητά του (σκέψη 66).

Επί του πέμπτου λόγου, που στηρίζεται σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως

Η ΑΔΑ διαθέτει, ιδίως όσον αφορά την πλήρωση θέσεων βαθμού Α 1 και Α 2, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως στο πλαίσιο της συγκρίσεως των προσόντων των υποψηφίων, αυτή δε η εκτίμηση δεν μπορεί να βάλλεται παρά μόνον σε περίπτωση προδήλου σφάλματος. Επιπλέον, η ΑΔΑ μπορεί νομίμως να προτιμήσει έναν υποψήφιο που διαθέτει προσόντα από έναν άλλο υποψήφιο που επίσης διαθέτει προσόντα για λόγους αναγομένους στο συμφέρον της υπηρεσίας. Εν προκειμένω, τόσο από την απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεως όσο και από τα υπομνήματα αντικρούσεως και ανταπαντήσεως, αλλά και από την επ' ακροατηρίου συζήτηση, προκύπτουν σαφώς οι γνώσεις και η πείρα του Β. που οδήγησαν την ΑΔΑ να προτιμήσει την υποψηφιότητά του έναντι εκείνης του προσφεύγοντος. Κανένα στοιχείο από όσα προσκόμισε ο προσφεύγων δεν αποδεικνύει ότι η ΑΔΑ υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως κατά τη συγκριτική εξέταση των υποψηφιοτήτων (σκέψεις 75 και 76).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 17 Δεκεμβρίου 1981, 151/80, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 3161, σκέψη 16· ΠΕΚ, 13 Δεκεμβρίου 1990, T-20/89, Moritz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-769, σκέψη 29· Κοτζώνης κατά ΟΚΕ, προαναφερθείσα, σκέψη 81

Επί του έκτου λόγου, που στηρίζεται σε έλλειψη αιτιολογίας

Η ΑΔΑ δεν είναι υποχρεωμένη να αιτιολογεί έναντι των μη προαχθέντων υποψηφίων τις αποφάσεις περί προαγωγής, αλλά, αντιθέτως, είναι υποχρεωμένη να αιτιολογεί την απόφασή της περί απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως που έχει υποβάλει μη προαχθείς υπάλληλος, δεδομένου ότι θεωρείται ότι η αιτιολογία αυτής της απορριπτικής απόφασεως ταυτίζεται με την αιτιολογία της απόφασεως κατά της οποίας στρεφόταν η διοικητική ένσταση. Η λύση αυτή έχει εφαρμογή και προκειμένου περί αποφάσεως περί διορισμού ληφθείσας κατόπιν διαδικασίας βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 2, του ΚΥΚ (σκέψη 82).

Παραπομπή: ΔΕΚ, Φεβρουάριος 1990, C-343/87, Culin κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-225, σκέψη 13· Κοτζώνης κατά ΟΚΕ, προαναφερθείσα, σκέψη 105

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την προσφυγή